

Reisverslag Ghana april/mei 2015

zondag 19 april 2015

Nog één week. Dan zijn we onderweg!

Op weg naar Accra.

Dit is het eerste stukje van hopelijk een reeks dagelijkse verslagjes die we vanuit Drobo hopen te versturen.

Dat “dagelijkse” is uiteraard afhankelijk van het spreekwoordelijk gammele Ghanese internet. Meestal “isterniet”!!!!

We gaan dit keer met z’n drieën.

Eerst dus maar even een “voorstelrondje”.

Als voor-de-stukjes-verantwoordelijke zal ik met mezelf beginnen.

Dick Haan. Ik schijn in een vorig, toen nog onder Nederlandse overregelgeving gebukt gaand, leven cardioloog te zijn geweest. Nu stuit ik KLM-punten verzameland rond dat rare blauwe bolletje in ons heelal. Vaak werkend in het ziekenhuis op St Maarten, dan weer in het St Mary’s Hospital in Ghana, dan weer duikgeneeskunde uitoefenend in oorden, waar het altijd serieus dooit. Mij hoor je dan ook niet klagen over lange Nederlandse winters.

Daarna(!?) uiteraard “dames eerst”: Marieke Hempelman.

Marieke is werkzaam op de functieafdeling van het St Jansdal ziekenhuis, als echolaborante (in-bijna-voltooid-opleiding).

Haar echotechniek is geweldig en zij is één van die, tegenwoordig helaas zo zeldzame en originele, mensen die in staat zijn buiten protocollen en onzinnige regelgeving te denken en werken. En dat is in Ghana nodig. Omdat alles wat je tegen komt volstrekt anders is dan wij gewend zijn. Daarom is zo’n cultuur in staat veel meer in je los te maken en te ontdekken dan iets wat eindigt met “.....akademie” en zo.

Daarom verander je, als het goed is, tijdens het werk daar. Daarom is de cultuurschok weer terug naar huis zoveel groter dan de schok bij aankomst in Ghana. Maar daarover later meer. Ben benieuwd of ze na thuiskomst nog zal worden (h)erkend op haar werk!?

En dan Henk Bralts. Eveneens werkzaam op de functieafdeling van St Jansdal.

Samen hebben wij de echoafdeling in 1988 vorm gegeven. Toen heb ik hem leren echoën. Nu is hij daarin mijn leermeester. Samen hebben wij toen geweldig pionierswerk gedaan en datzelfde soort werk vorig jaar in mei in Ghana weer ontdekt. En de samenwerking was weer als vanouds. Henk is echter voornamelijk kunstenaar. En als zodanig is hij de onmisbare creatieve geest achter de speeltuintjes die we samen daar op het ziekenhuisterrein gaan bouwen. Samen weer "bouwvakken". Een geweldig vooruitzicht.

Ook Henk is wars van overbodige regelgeving en ".....akademies".

Het kan niet anders dan dat de resultaten van ons werk daar gewoon uniek zullen worden.

Een illustreer gezelschap dus. Waarbinnen ieder een heel eigen inbreng zal hebben.

Onze eerste actie was het gezamenlijk regelen van de Ghanese visa.

Een "interessante" vrijdagochtend in een "sfeervolle" zaal in de Ghanese ambassade in Den Haag.

Uiteraard weer veel onzinnige discussie over eveneens onzinnige dingen.

Mijn jaarvisum was niet mogelijk omdat ik volgens de redelijk "ontsnuggerde" medemens achter veel te dik glas een "volunteer" was. Misschien moet ik eerst een onbeschoft honorarium vragen? En dus weer een veel te duur 3-maanden visum.

Zucht.....

En toen waren we Marieke kwijt. Ze was weer naar binnen geroepen. Als dat een voorloper gaat worden van onze samenwerking in Ghana?

Gaat leuk worden.

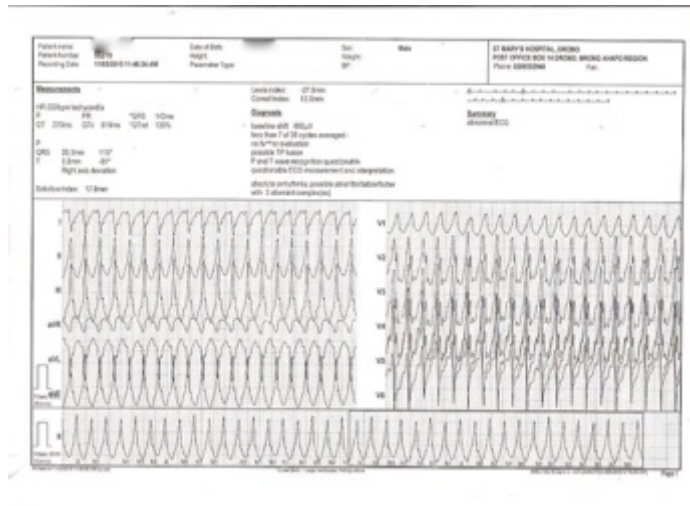

Wat gaan we in Ghana doen?

In eerste instantie werken aan de kwaliteit van de medische zorg in het St Mary's Hospital. Vorig jaar hebben we al een begin gemaakt met echowerk en hebben er in september getweeën het ECG geïntroduceerd.

In januari heb ik daar alleen veel les gegeven en zelf echo's gemaakt. Het adequate gebruik van de ECG's baarde me toen al zorgen en toen ik recent een "interessant" ECG per Whatsapp kreeg gestuurd met de opmerking "I scheduled this patient for you in April to see him", toen bereikten de alarmbellen de geluidspijngrens.

Dit dus:

Ik heb toen maar teruggemaid dat die patiënt dan waarschijnlijk niet meer zou bestaan. Klopte dus!!!!

En eveneens “dus” gaan we soliede verder met les geven, maar nu wordt ook de structuur van de opvang van acute patiënten op de ER daar onder de loupe genomen. Dat gaat naast het verder inventariseren van de algemene gezondheidszorg daar een immense klus worden.

Eigenlijk waren we bij het zien van deze foto al gealarmeerd: als een “Emergency Box” zo “goed” bereikbaar is.....

En zo zijn er nog zoveel dingen. Wel gewoon geduld hebben en de mensen daar niet afschrikken, want dat gevaar bestaat ook. We moeten voortdurend voor ogen houden dat we aan het begeleiden zijn.

Ik heb het daar ook wel eens omschreven als: “jullie rijden in je eigen auto, op je eigen weg met kuilen en hindernissen, naar je eigen doel. Wij veranderen niet jullie doel, weg of auto. Alleen hebben jullie nu geen koplampen. Het enige wat wij doen is, dat wij jullie nieuwe koplampen geven, zodat je eindelijk ziet waar je rijdt. En hoe”. Aan

dat beeld houd ik nog steeds vast.

We zullen veel hulp moeten bieden, ook op afstand. En goed naar ze luisteren.

Niet alleen maar spullen meenemen. En toch.....

Henk heeft weer eens iets geweldigs voor elkaar gekregen. We nemen een echte Vividi mee. Een bijna ondenkbaar iets daar. Een allround echoapparaat waar ze daar verder ook hun eigen diagnostiek mee kunnen doen. Scholing is daarom essentieel! En we laten het apparaat daar. Met dank aan de firma GE! Ben benieuwd naar hun gezichten als Henk ze dat gaat geven. Ze weten nog van niets!

En natuurlijk de kinderen. We gaan daar echt bouwen. Dus eerst inkopen doen in een Gamma die natuurlijk niet bestaat. Alles moet in Ghana zelf worden aangeschaft. Op zich alweer een avontuur. En dan iedere ochtend hard aan de slag, als het nog niet al te heet is buiten. Om een geweldig mooi speeltuintje annex klimwoud te realiseren voor al die kinderen die daar nu geen enkele speelmogelijkheid hebben. En we hebben september ervaren dat ze er naar uit kijken!!!!

Veel werk dus. Maar zo vreselijk leuk om te doen.

Afrika is een raar continent. Je kotst het uit of je omarmt het voor altijd. Heb het er al eens vaker over gehad.

Die cultuurschok heen en weer terug naar huis.

Waarom is die schok terug zo groot?

Waarom is het vaak zo lastig om in Nederland duidelijk te maken wat je allemaal hebt gezien. Maar bovenal hebt beleefd en vooral doorleefd.

En dat zijn zowel heftige, als ook onthutsend leuke ervaringen, dwars door elkaar heen.

Het is allemaal volmaakt echt.

En indringend.

En doet dus een beroep op je echte zijn. Heb ik hierboven ook al gemeld.

En die "ik" die je daar mag zijn gaat niet meer helemaal terug naar Nederland. Een stukje blijft daar achter. Om daar gekoesterd te worden en te wachten tot je weer terug komt.

Waarna er weer een extra stukje van jezelf aan wordt toegevoegd. En daarom is de roep en neiging om er weer terug te keren na iedere keer sterker.....

Denk ik.....

Wordt vervolgd.....

maandag 27 april 2015

We zijn in Drobo aangekomen.

Wat is er nu eigenlijk van een reis te vertellen.

Weinig.

Dus toch maar....

Reizen is soms gewoon een standaard gebeuren.

En standaard hoort daar ook bij, dat het thuisfront stap voor stap op de hoogte wordt gehouden.

Dus.....

Het begint al meteen na het boarden, voor de iPhone op de vliegtuigstand onbruikbaar wordt gemaakt.

En denk niet dat een cultuurschok Afrika daar iets aan verandert.

De mensen doen aandoenlijk hun best om met een lach onze belangstelling te krijgen...

De aandacht gaat echter toch weer op digitale wijze naar.....

Maandagochtend na een snel ontbijt per taxi naar het vliegveld omdat de vlucht naar Sunyani om 9:25 zou vertrekken.

Zou.

Laat ik het zo uitdrukken, we hebben ruim de tijd gehad om te bestuderen hoe mensen achter balies en loketten heel druk niet bezig kunnen zijn. En dat vol overtuiging en overgave!

De landing in Sunyani was dus 12:15.

Valt dus best mee!

Voor voornoemd thuisfront: de ambulance was niet nodig, maar staat daar standaard met draaiende motor om de airco te ondersteunen, en zwaailichten om de belangrijkheid te onderstrepen.

De warmte is weer overweldigend en dan is het heel begrijpelijk dat er bij het hanteren van bagage een soort “natuurlijke taakverdeling” of “hierarchie” ontstaat.

De rit naar Drobo was weer ouderwets en op klassieke wijze gelardeerd met boodschapjes die de chauffeur en passant ook even moest doen, en het gebruikelijke percentage kuil en verkeersdrempels.

Het weerzien in St Mary's was weer hart- en zielverwarmend. Het bier gelukkig net koel genoeg.

's Middags was er meteen een bijeenkomst met het management die voor de ondersteuning van de bouw van ons speeltuintje ook de adviezen van een architect hadden ingeroepen, om later beter aan te sluiten met de verdere bouw. Een geweldig stuk constructief denken en handelen, waarvan we een jaar geleden niet konden dromen.

De definitieve plek is nu vastgesteld en er komt ook medewerking van een technische school uit de regio!

Eind van de middag is het longfunctieapparaat overhandigd. En de Vividi!!!

Duidelijk was dat er nu grote behoefte bestaat aan scholing om alle voordelen van deze absoluut noodzakelijk uitbreiding van het diagnostisch arsenaal tot volle ontplooiing te laten komen. Zal dus gewoon tijd moeten gaan kosten.

's Avonds hebben we pas laat gegeten. Buiten was het even noodweer, zodat Angie niet

met ons eten naar ons toe wenste te spoelen, terwijl in de "hut" een klein overhandigingsfeestje was bij het aanbieden van de regenjas van Agnes.

Sorry, geen fraaie foto, maar we hebben zo gelachen!!!!

Morgen vroeg met Vincent om 7am visite lopen. Henk gaat dan intussen verder zaken doen met Frank om materiaal voor het speeltuintje te verkrijgen.

Dat visitelopen zal een beperkt karakter krijgen, omdat weliswaar de "maternity" wel bezet is, maar de gewone ward vrijwel leeg is.

De verzekeraar heeft geen geld meer in Ghana en patiënten komen niet meer omdat ze het zelf niet kunnen betalen.

Een vreselijke constatering.

Hierover later meer in detail.

Dit eerste stukje zal ik morgenochtend door het internet proberen te persen.

Moet er weer een beetje in komen.

Wordt vervolgd.....

Dinsdag 28 april 2015

Vandaag pas echt begonnen.

Het daglicht startte dit keer zonder gestoord te worden doordat er een overmaat van decibellen vanaf de lokale minaret werd geboerd.

Alleen de, al eens eerder gememoreerde, lokale Ghanese piepsijs maakte buiten zijn opwachting.

Vogelgeluiden.....

Het ontbijt was uitgesteld tot 8:30 omdat Henk wilde uitslapen, terwijl Marieke en ik Vincent vergezelden op zijn ronde op de maternity ward en de ER.

Gewoon maar even een paar plaatjes. Ook dit keer was het weer indrukwekkend. Niet alleen voor degene die er nu voor het eerst getuige van was (zie gezichtsuitdrukking en zo....).

In de delivery room lag weer een brokje mens van zeer recente datum. Zeer waarschijnlijk intracraniële bloeding tijdens de bevalling.....
Oeps.....

Misschien weer een echo maken. En wat kunnen we nog meer doen?

Daarna door naar de ER. Ontbijt en Henk wachten maar weer even.

Dan is het ontbijt met heerlijke omeletjes en geroosterd brood even een moment om alles te laten bezinken.

Om daarna onder te duiken in de “ECG Room”, waar we de rest van de dag waren opgeborgen om echo's en ECG's te maken.

Soms was het een beetje erg vol.....

En dan verdient de airco oprecht medelijden!!!!

Een hoogtepunt was weer de gezamenlijke lunch. Met de gebruikelijke discussie en demonstratie over en van het eten van de botten van de geconsumeerde kip!!!!

Het bezoek eind middag met Father Sae aan de Technische school was geweldig. Zij gaan ons helpen met de de opbouw van het speeltuintje in de bomengroep op het

ziekenhuisterrein. Een initiatief van het management hier. Ze zijn op dit moment geweldig creatief bezig en er is een wederzijds enthousiasme, wat we vorig jaar niet konden voorspellen.

Een geweldige ervaring en enorm stimulerend. Waarschijnlijk starten we een dezer dagen echt!!!! En de rest van de dagen is ook goed gevuld. Donderdagmiddag naar het vluchtelingenkamp.

Laat ik sluiten met een zoekplaatje met de volgende opdracht: zoek de 10 verschillen en wie is degene die wel met deze "vracht" kan lopen?

Deze dag was voor ons alle drie geweldig en indrukwekkend.....

Morgen kijken of het internet het doet. Nu in ieder geval niet. Morgenochtend een meeting om 7:30 met de klinici (of iets dergelijks).....

Wordt vervolgd.....

Woensdag 29 april 2015

De dag werd opgewekt en optimistisch gestart met het testen van het internet. Dead as a doornail.

Dus tot in de avond geen mogelijkheid om het dagelijkse stukje te transporteren. Misschien morgenochtend.

Dus na het ontbijt maar weer de “blauwe zaal” in, die goed was gevuld.

Marieke coachte de jongens op voortreffelijke wijze door het hun onbekende woud van de echocardiografie.

Pogingen om het smachtende thuisfront daarna op digitale wijze te bereiken, strandden op de

hardnekkige weigering van het internet om te doen waartoe het hier op aarde is!

Waarna de volle ECG-sauna weer werd bezocht.

Voor de verlate lunch deed Henk nog wat inspiratie op bij de speeltoestellen van het schoolje hier op het terrein. Soliede en niet indrukwekkend.....

Heb meer vertrouwen in zijn eigen schetsen, die wederom zullen worden aangeboden als een "originale Bralts".

En omdat de speeltuinkunstenaar een bestellijstje had gingen Frank, Francis en ik naar de markt op zoek naar touw en kettingen.

Dat leverde op de markt niet echte een daverend succes op. Er was touw. In fantasievolle kleuren. Maar niet de juiste dikte. En zeker geen 200 meter aan één stuk!!!! Dus.....

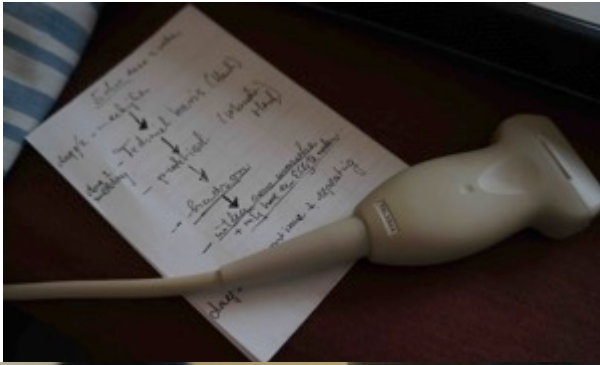
En eveneens "dus" stonden we even later bij een soort "Malle-Pietje-achtige" ijzerhandel om naar kettingen te kijken. Hadden ze.

Voor eigen gebruik.

Ze konden ze wel bestellen. Of we gaan moregn na het kamp met z'n allen "even" door naar Sunyani om touw en kettingen te kopen. Prijsopgave voor 18 meter ketting en 200 meter touw is nog geen €175!

De beslissing is in een soort "tweegevecht" genomen:

Inmiddels was in de scanroom het “onderwijsgeweld” in gepaste Ghanese rust en warmte van start gegaan. Henk heeft theorieonderricht gegeven over echocardiografie en Marieke had, hoe kan het ook anders, alle aandacht van de jongens die het echokunstje uiteindelijk moeten leren.

Dan is het begrip “hands-on-onderwijs” hiermee redelijk in beeld gebracht:

Eind middag kregen we het retourbezoek van de mensen van de Technische School. Zij hebben ons gisteren geïmponeerd met hun ambachtswerk op gebied van houtbewerking.

Terwijl Henk en ik alleen maar stonden te kwijlen bij al dat teakhout!!!

Het overleg op de bouwplaats en in de “hut” leverde een scala aan ideeën op. Geweldige Samenwerking. En misschien zijn er nog meer mogelijkheden voor samenwerking. Hierover later.

En omdat het voornoemde “kwijlwerk” door iemand anders bij een religieus beeld gisteren werd beoefend, hadden ze dat maar even als geschenk meegenomen.

Vanavond kregen we Josef op bezoek. Maskers zijn geregeld.

Morgenochtend om 7:30 ontbijt en meteen daarna met Angie naar de markt om kruiden te kopen en de ingrediënten voor de "Ghanese" variant van bitterballen.

Wordt boeiend!!!!

Daarna een ochtend echoën en 's middags vluchtelingenkamp en daarna naar de "Gamma" in Sunyani.....

Wordt vervolgd.....

Vrijdag 1 mei 2015

Dag van de Arbeid!!!!
Dus een dag van niet-werken in St Mary's.
Maar wij hadden wat te doen!
In de eerste plaats de definitieve
aanschaf van een kettingzaag!

Voor het "luttele" bedarag van 750
Cedi's.

Waarna Henk en Thony op zijn motor
verdwenen om mengsmering en
kettingolie aan te schaffen.

En ik m.b.v. een "extern" gasapparaat en
omstanders trachtte stukken touw op de
juiste lengte te krijgen. Er lagen wat messen in het vuur en Angie sneed daarmee net niet
mijn vingers een korter.

Waarna het touwsplitsen kon beginnen.
Nooit geweten dat dat in dit klimaat echt heet werk is.

Intussen vorderde het
“sculpturen” ondanks een
haperende kettingzaag gestaag.

Onder deskundig toezicht!!

Ook het net kreeg geleidelijk
vorm.

En dan is het eind middag weer tijd om intercultureel foto's en gedachten uit te wisselen.

Morgen om 9am naar een bruiloft in de kerk van Agnes!!!!

Wordt vervolgd.....

Zaterdag 2 mei 2015

Zaterdag.

De dag van bruiloften en begrafenissen.
Wij waren dus door Agnes uitgenodigd voor
een trouwplechtigheid in haar kerk.
Het begon om 9:00 en duurde vrolijk tot
12:00!!!!

Maar vol zang en ritme. Geen gedoe met
"hele-noten" en zo.

Als "opwarmertje" begon de lead zanger op
zijn unieke wijze weer toonsoorten uit te
vinden die niet bestaan en hopelijk nooit
zullen bestaan!

En voor wie hem nog kent, en de vraag stelt
of hij nog zo vreselijk vals zingt.....

Nog erger dan voorheen!!!!!!

De hele gebeurtenis stond bol van ritme,
dansen, spontaniteit etc.....

Dus gewoon maar wat plaatjes.

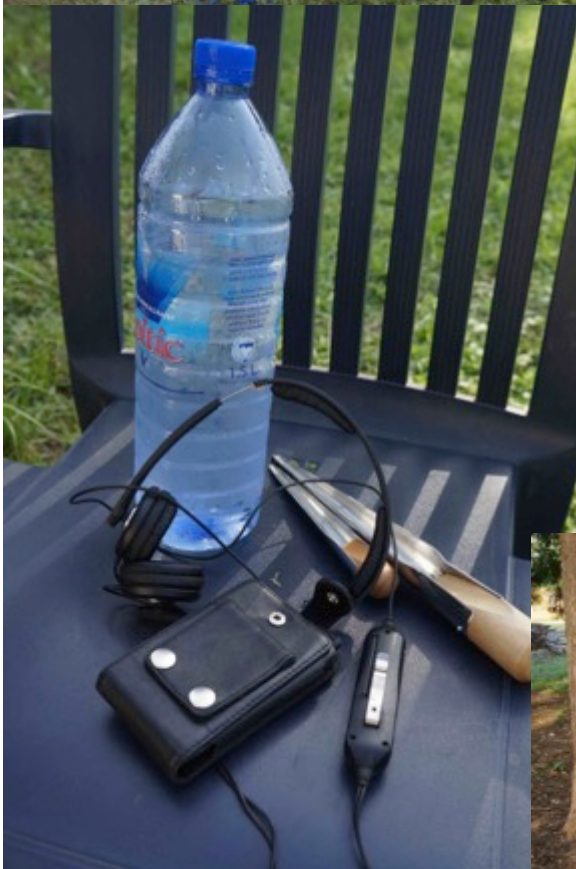

Intussen was Henk, samen met Joseph, bezig met zijn totems.

En de grootste worsteling betrof de nieuwe kettingzaag. Hierover later meer.

In de Ghanese hitte werd vanmiddag het klimnet vorm gegeven.

De ingrediënten: splitsgereedschap, liters water, en een iPod met Bruckner, Mussorgsky en "Classic Rock". Binnen de tijd van die muziek had het net z'n definitieve vorm. Nu nog afwerken.

In de tussentijd kregen Thony en Emmanueel theorieles!

Eind middag werd op de plek van de toekomstige speelplaats de hoogte voor de schommels gemeten m.b.v. een touw, tape en een uiterst gammele ladder van Frank. Mocht hij zelf lekker op klimmen!

Waarna hout voor de schommels werd uitgezocht en onder multicultureel toezicht de totems werden bewonderd.

De avond moest worden gevuld met een vergeefse poging om de kettingzaag te reanimeren....

En binnen werd het buitengewoon gezellig en volbevolkt werd aan de maaltijd met kip, salade en rijst. Iedereen zat mee te eten. Hoeft niet iedere avond....

Maar zo typisch Ghanees!!!!

Morgen 7am naar de kerk. Met videocamera. Misschien morgen de stukjes door internet persen.....

Wordt vervolgd.....

Zondag 3 mei 2015

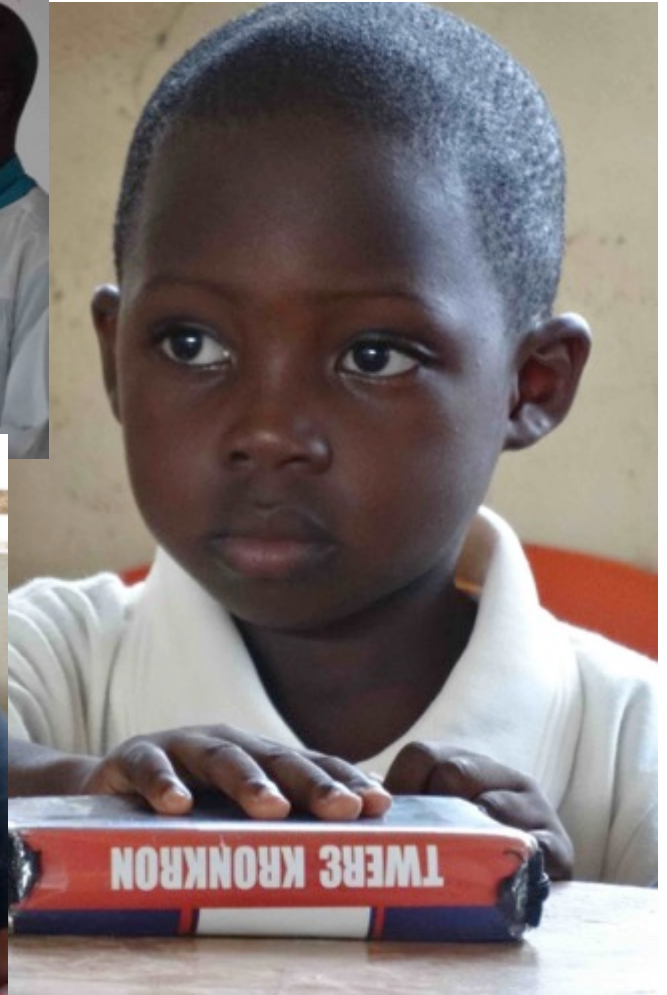
En “rustdag”.
En dan kan er niet worden uitgeslapen!!!
Om 7 uur begint de kerk!

En kinderen op schoot of gewoon rondrennend!

Nu niet daar naar toe met “a very funny car”, maar opeengepropt in de pickup van John Brown.
De kerkdienst was weer gelardeerd met niet-bestaande toonsoorten, zie vorig stukje, en een overmaat aan decibellen.
En ritme!
En beweging!
En interactie.

En, terwijl de decibellen nog doortetterden in m'n oren is vanmiddag het klimnet afgemaakt. Met de al bekende ingrediënten. Voor de geïnteresseerden, nu was Rossini genoeg om alles te voltooien.

En goed verhitte messen!!!!

En toen was m'n eerste net een feit!

Daarna is het “ontspannend” om Agnes, als presidente van haar kerk, achterop de motor van Thony naar haar vergadering te zien vertrekken.

Morgen weer les geven en starten met een nieuw net!

Nu wachten op het eten van Angie.....

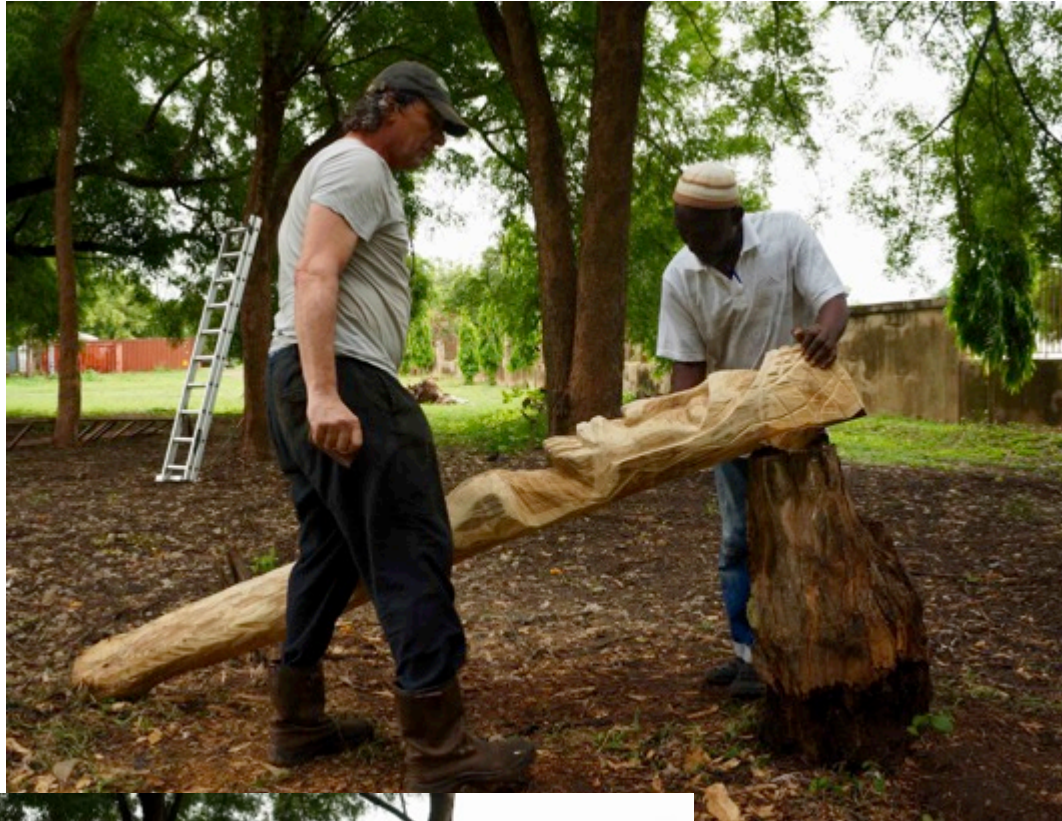
Wordt vervolgd.....

Maandag 4 mei 2015

De laatste week Ghana is gestart.

Vanmorgen lukte het om het stukje van gisteren door de WiFi te knijpen.

Uniek!!!!

Joseph was al vroeg in de “hut”, waarna met het echte handwerk aan eveneens echt teakhout werd gestart.

Let vooral op de figuur rechts. De Ghanese variant van “krullenjongen”.

En dat alles onder afwachtend toezicht van de “eindgebruikers”.

Ook in de werkplaats werd teakhout, in Nederland schier onbetaalbaar, getransformeerd tot onderdelen van schommels.

Ik weet het, touwknopen is een pietsie minder spectaculair.
Maar vorderde aan het tweede klimnet gestaag.

En toen kwam het

moment, waarnaartoe we sinds september aan het werk zijn, het eerste gebruik van iets door Ghanese kinderen.

Ik had in gedachten het eerste net nog even te testen.....

Maar plots hing daar,
onontkoombaar, een
trosje “Ghanese kids”
in!!!!

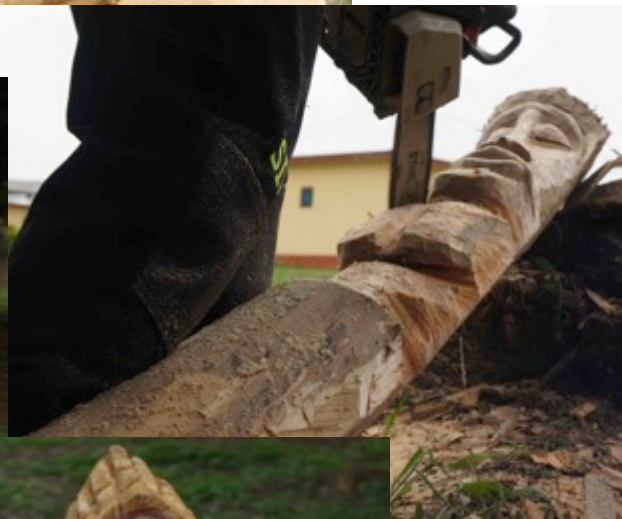

Gewoon “touching”

Na zoveel maanden werk.....

Voelde me daarna een pietsie “leeg”

's Middags was er zowaar een functionele kettingzaag georganiseerd!
En dus (naast het ouderwetse handwerk):

Na zo'n dag werken is
het biertje voor de
hut meer dan
verdiend.

En hebben we om 6:00pm, 20:00 Nederlandse tijd, twee minuten stilte in acht
genomen.....

Wordt vervolgd.....

Dinsdag 5 mei 2015

Marktdag.

Dat betekent dat het dorp vol is.

En dat er vlak buiten het ziekenhuis een neringdoende een hele dag ongeremd in een microfoon staat te krijzen! Oorverdovend!

Alleen Marieke is met Agnes en Angie naar de markt geweest om stof te kopen en kleding te bestellen die op maat wordt gemaakt. Spotgoedkoop!!!

Henk had weer wat mensen aan het werk gezet, want zelf een kuil graven is in dit weer slopend.

En als je dan ook nog iemand vindt die opgewekt in deze hitte houtverbinding en in teakhout zit te hakken.... Gewoon met hamer en beitel!!

Dan zet je daarna de teakhouten totems in beton, monteert er een dito plank tussen en de bank is een feit, waarop de moeders mogen gaan zitten gillen als hun geliefde kroost zich uitleeft en uit de klimnetten tuimelt.....

Het was
vanmorgen
bloedheet
onder de
genadeloos
brandende
Ghanese zon.

Ik stond, er was geen schaduw, daarin
het tweede klimnet te maken. Voelde
op een gegeven moment niet echt
prettig meer.

Vanmiddag werd het bewolkt met af en
toe een bui. Verfrissend.
En toen was hij af!

Morgen ophangen als een soort
schommel.

Er zal wel weer, voor we het kunnen
tegenhouden, een trosje Ghanese
boefjes in springen!!

In de tussentijd zat Marieke in de
gekoelde ECG room les te geven. Henk
had vanmorgen een gesprek gehad met

Vincent Benneh. Hij begreep dat het kernpunt voor de komende tijd les geven en

begeleiding moet gaan worden. Van een beperkt aantal mensen, om het niet teveel te laten afremmen. Ook het CPR-verhaal hebben we even naar de achtergrond geschoven. Is nu nog veel te vroeg. Verrassend was dat de twee “mindere goden” in het klasje vanmorgen zelf zeiden zich terug te trekken, zodat alle aandacht nu naar Thony en Emmanueel kan gaan. Nog heel veel werk te doen, wat ook na ons vertrek hier zal moeten worden voortgezet.

Ook onze eventuele komende reizen zullen in dit teken moeten staan.

Investeren in les, dus tijd!!!

Vanavond gedrieën uitgebreid over al onze impressies en ideeën hieromtrent zitten praten.

Morgen verder bouwen aan het speeltuintje. En verder les geven in ECG en echo's.

En Marieke wil nog een keer een Ghanees kind op haar rug laten binden.

Wordt vervolgd.....

Woensdag 6 mei 2015

Het speeltuintje.
Vandaag was het daar een
steeds groeiende
bedrijvigheid.
Frank zat op een aftandse
ladder een stuk ketting
door te zagen voor de
schommels.

Joseph was druk bezig met
de teakhouten beelden en
bank.

Henk stond wankelend een ketting
aan een boomtak te bevestigen voor
de schommels.

En toen hingen er plots(?) twee
schommels, uitgetest door Agnes die
ternauwernood kon worden
opgevangen

En de lokale schoffies waren zelfs door “ome Henk” nauwelijks weg te meppen.

Daarna werd het pas echt interessant. Men had besloten dat er een beter bladerdak moest komen. En dat alle vogels en vleermuizen maar eens mochten verdwijnen.

Het was een actie met een kettingzaag en vele donkere mensen met machetes. ARBO-regelgeving bestaat hier kennelijk niet. Als je boven in een boom moet zijn, gebruik je geen hoogwerker, maar jaag je een Ghanees de boom in, die of met een machete staat te hakken, of met een kettingzaag in één hand, zonder beschermende kleding iets staat te slopen.

We weten nu ook dat ze waarschuwen voor vallende takken, zeg maar halve bomen, op het moment dat je iets langs je hoofd hoort suizen. En daarna heb je de indruk dat het bosje gewoon ondersteboven op de grond ligt. Het begrip “subtiel” moet hier nog worden uitgevonden.

Vanmiddag is Emmanueel door Henk onderhanden genomen om structuur in zijn echowerk te creëren.

Dat was de gelegenheid om te proeven van een stuk Afrikaanse cultuur: hoe bind je een kind op je rug.

Refererend aan soortgelijke actie in

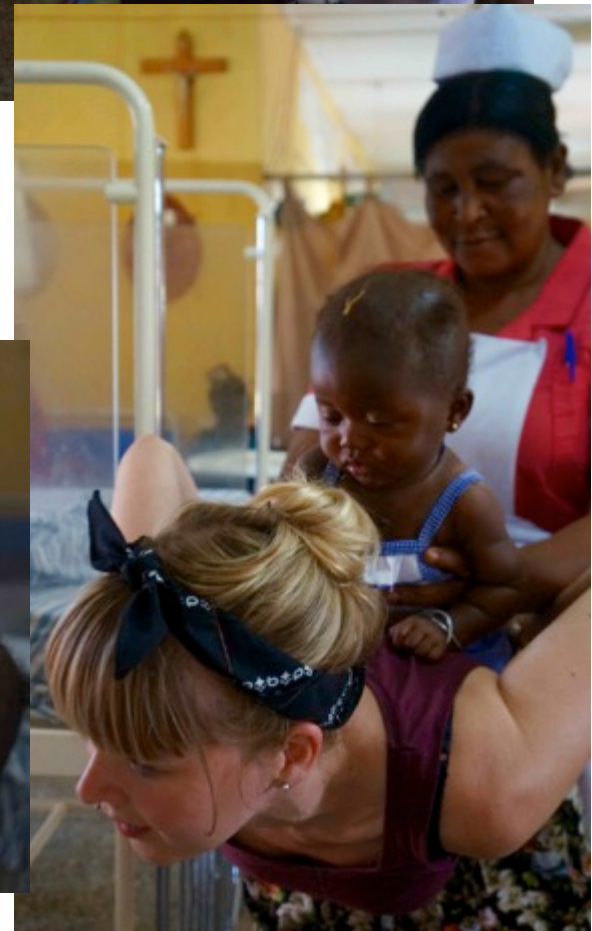

september ging alles razendsnel. Een verpleegster liep naar buiten. Was binnen een paar seconden weer terug en toen lag er in een kinderbedje een selectie “vrijwillige” zwarte kindjes verbaasd naar een blank iemand te kijken.

Ik zal het laten bij de foto's. Het was weer een bijzonder gebeuren, waarbij iedereen ontstellend veel pret had.

Ik vind de plaatjes zelf gewoon “touching” en leuk.

Morgen gaan we het laatste klimnet ophangen.
En misschien een klein feestje om te vieren wat we
hebben bereikt!!!!

Wordt vervolgd.....

Donderdag 7 mei 2015

De een na laatste echte werkdag hier.

Ik ben eerlijk als ik zeg dat we alle drie behoorlijk uitgeput zijn hier.

Het werk hier is intensief.

De indrukken zijn diep.

De problemen hier zijn gigantisch.

De structuren hier zijn ongelooflijk complex.

En we willen alle drie, oprecht gedreven als we zijn, zo graag ons doel bereiken: een betere patiëntenzorg.

En we lopen tegen zoveel problemen aan.

Ik kan hier nu niet dieper op in gaan, maar kom hier later wel een keer op terug.....

We realiseren ons alle drie dat werken in een cultuur als hier een geweldige uitdaging en ervaring is, maar onlosmakelijk is verbonden met onvermijdelijke teleurstellingen.

Het is geweldig om daar deze weken, ieder vanuit zijn/haar eigen standpunt en overtuiging, met elkaar intensief van gedachten te kunnen wisselen.

En elkaar daarin in doelstellingen en oplossingen weer te steunen en corrigeren.

Wederom, wij willen alle drie hier een betere patiëntenzorg dan er nu is.

Moet!!!!

Ik hoop oprecht dat wij elkaar daarin mogen blijven steunen en stimuleren.

Moest ik ook even kwijt.....

Vanmorgen werd de “playing ground” opgeruimd.

Er lag een ondersteboven gekeerd stukje Ghanees bos.

En alle mieren die eerst in de boomtoppen rondkropen, hervonden in onze benen en voeten nieuw voedsel!

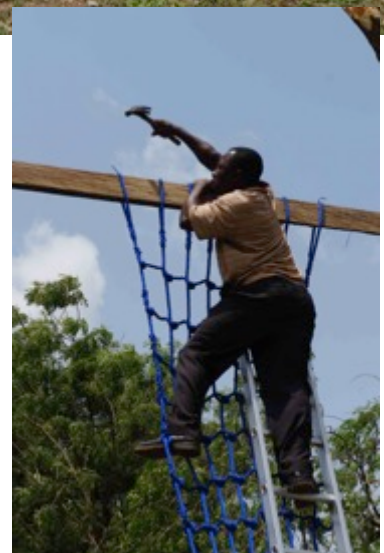

En toen ging eindelijk het tweede klimnet de boom in....

En omdat dat zo goed lukte(?), hebben we besloten om het morgen

over te doen. De hoogte lijkt ons voor het Ghanese-kinder-bestand een pietsie riskant. Wordt morgen vervolgd.

Om ons quantum pathologie een beetje op te schroeven was er op de ward nog een patiënt met een gigantisch hypertrofische (dikwandige) linker-hartkamer. Thony kreeg dit voor z'n kiezen met zijn favoriete "mentor". Hij deed het geweldig.

De middag was gevuld met begeleiden van Agnes op de Vividi, gesprekken met Francis, en overleg met Frank hoe we morgen het tweede net veiliger gaan monteren.

En werden de speelgelegenheden druk gebruikt door de Ghanese "tuigjes"!

We hebben steeds meer de neiging om eind van de dag het tempo maar eens iets terug te schroeven.

De bank van Henk is daar een perfecte plek voor. De afstand tot de "hut" is wat lastig; het bier is bij aankomst van de bank iets minder koud!

Maar kinderen weten ons te vinden....

Agnes ook....

En foto's maken is altijd leuk....

Morgen de laatste werkdag.

Wordt vervolgd.....

Vrijdag 8 mei 2015

De laatste dag.
Afronden!
Eerst op de markt kruiden
gekocht. Komen hopelijk door
de Ghanese controle heen.

De stalletjes zijn zo kleur- en
sfeerrijk.....

De bestelde
maatkleding is
opgehaald.
Geweldig werk.

En de playing
ground is af!!!!!!!

Koffers pakken....
Straks een klein feestje.....
Geweldige weken geweest.
Uitputtend.
Inspirerend.
Soms diep teleurstellend (niet in detail in deze stukjes).
Dit soort werk in dit soort culturen staat bol van geweldig positieve ervaringen,
afgewisseld door demotiverende momenten en situaties.
Kan het toch nooit meer loslaten
Laten wij onze motivatie nooit meer verliezen.
Laten we wel onze eigen grenzen respecteren.
Voor de geweldige mensen die we hier hebben mogen beleven.....

